

Bijlage 1: Getuigenissen van deelnemers aan de Sciensano-ISSeP studie over elektrohypersensitiviteit

(Deze geanonimiseerde getuigenissen werden vertaald uit het Frans.)

Getuige 1:

Ik heb als proefkonijn deelgenomen aan het onderzoek naar elektrogevoelige mensen door Maryse Ledent van Sciensano.

Op 12/12/2019 maakte ik een lange wandeling, blootgesteld aan antennes en mobiele telefoons. Ik ging naar Leuvensesteenweg 17 in Tervuren. Het is een groot gebouw, zeer blootgesteld aan elektromagnetische straling omdat er een gsm-antenne op het dak staat, en veel mensen werken er met GSM en wifi. Dus voordat ik aan de test begon, had ik al symptomen van stralingsblootstelling.

Ik vulde eerst een vragenlijst in met enkele verontrustende vragen. Mij werd bijvoorbeeld gevraagd of ik entiteiten of geesten zag. Mevrouw Ledent was zeer vriendelijk en gastvrij. Ze vertelde me dat kanker werd veroorzaakt door mobiele telefoons, en dat als ze kon bewijzen dat ik elektrogevoelig was, ze me een certificaat zou geven. Ik vertrouwde haar. Ze legde me uit hoe de test werd gedaan. Er is een kamer, beschermd tegen golven van buitenaf met anti-UV filters van HUBO (ze zijn niet de meest efficiënte). We werden al dan niet aan straling blootgesteld (de test is dubbelblind), en we moesten zeggen of we symptomen voelden. Helaas weten we allemaal dat dit soort symptomen enige tijd nodig hebben om te komen en te gaan, dus deze test is dom, aangezien de proefkonijnen al aan hoge doses zijn blootgesteld voordat met de test werd begonnen. Het is ontworpen om niets te bewijzen. Ik ben verontwaardigd dat ze ons zo manipuleert en dan naar de Senaat gaat en zegt dat haar test niets heeft uitgewezen en dat elektrosensitiviteit niet bestaat. Bovendien loog ze tegen me omdat ze geen dokter is.

Getuige 2:

Ik heb één sessie bijgewoond, heel kort, bij Maryse Ledent, op 25 januari 2021.

Het was zoals verwacht, een gewenningssessie, ik werd onmiddellijk getroffen door het gebrek aan professionalisme van de gebruikte methoden, de experimentele ruimte die zich in een gebouw bevond met een antenne op het dak, met een cocktail van stralingsbronnen die elkaar aanvullen wifi, DECT-signalen, alles zonder enige controle van de niveaus [voor aankomst in de studiezaal zelf].

Na een kwartier blootstelling voelde ik een hevige pijn in mijn rechteroor en een verhitting van deze kant van het gezicht, ik veranderde van positie en presenteerde mijn linkerkant voor het volgende kwartier, de gewenningssessie duurde een half uur, ik had er beter aan gedaan onmiddellijk te stoppen, het kostte me enkele maanden om de pijnen en het oorsuizen na dit alles weg te werken.

Ik vertelde haar achteraf over deze problemen, ze toonde slechts een zeer geringe belangstelling, begrijpend dat ze een van haar proefkonijnen had verloren.

Meer kan ik niet zeggen, maar mijn gevoel zegt dat respect voor een EHS niet haar grootste zorg was en haar motieven meer dan een beetje troebel.

Getuige 3:

Na mijn eerste gewenningssessie zei ik haar [mevrouw Ledent] dat het voor mij niet de realiteit van mijn dagelijks leven weerspiegelt.

Na de lange rit was ik al van de kaart. Ik voelde me helemaal niet goed in die kamer. Ik herinner me een vreemde compressie in mijn schedel. Ze vertelde me dat EHS mensen op een metalen plaat gingen staan om te ontladen, bij mij had dit het tegenovergestelde effect.

Getuige 4:

De studie begon met discussies over het testprotocol. De opmerkingen van de aanwezige deelnemers over wat een "ideale" test zou moeten zijn, werden onderworpen aan een compromis in functie van de beschikbare middelen om de test uit te voeren. Uiteindelijk werd het protocol van Sciensano zelf gebruikt en niet het protocol dat samen met de deelnemers werd ontwikkeld en waarvan de coördinatrice beweerde dat het het definitieve protocol zou zijn.

Niemand kon de juiste momenten van blootstelling identificeren, wat heel normaal is omdat het onmogelijk is... Wat ik zei op de eerste briefing in Tervuren.

We worden er voortdurend aan blootgesteld, dus het lichaam is al belast aan het begin van de test.

In ieder geval zal de steekproef niet representatief zijn. Als ik me goed herinner waren we met elf, en ze zei dat het er te weinig waren om representatief te zijn.

Getuige 5:

Ik was zeer gemotiveerd om aan dit onderzoek deel te nemen, om eindelijk de realiteit te bewijzen van wat we meemaakten. Ik sprak verschillende keren met mevrouw LEDENT aan de telefoon, maar toen ik haar vroeg om te kunnen filmen en documenteren wat ze deed, heeft ze me nooit meer gebeld.

Getuige 6:

Om het kort en efficiënt te houden zal ik direct de punten onderstrepen die mij in deze studie sterk hebben gestoord.

Om de scène te zetten, moet u weten dat ik een uitwisseling van e-mails had met M Ledent, een gediplomeerd gymleraar. Ik was uitgenodigd om deel te nemen aan het onderzoek, ik ben maar naar één voorbereidende sessie geweest. Dat is alles wat nodig was om mijn eerste indruk te bevestigen: een mooie oplichterij.

(Je moet weten dat ik in het verleden reeds was gerekruteerd voor een soortgelijk experiment dat door BBEMG aan de Universiteit van Luik was georganiseerd... Ik was dus al bekend met het soort praktijken van dit soort mensen. Studies doen om subsidies te krijgen en dan doorgaan naar een ander onderzoek om meer subsidies te krijgen enz.)

1/ Ter plaatse voerde mevrouw Ledent in het begin het woord, daarna gaf zij het woord aan een aantal jonge personen, kennelijk een groep die tot taak had met ons te communiceren en ons te analyseren. Ze moeten ongeveer 30 jaar oud zijn geweest. Ze praatten tegen ons alsof we probleemkinderen waren.

2/ Toen ik aankwam op de site in Tervuren, was het eerste wat me opviel de 4G-antennes op het dak van het gebouw. Ik dacht bij mezelf: "Wat een goede plek voor mensen met EHS." Dat is ironisch bedoeld, natuurlijk.

3/ Tijdens de vergadering heeft mevrouw Ledent ons uitgelegd dat de voorwaarden waaronder de test zal worden uitgevoerd door de deelnemers zullen worden vastgesteld. Dit was wat ze als resultaat hadden gewild. Om ons te laten geloven dat de keuze van ons kwam (keuze van de stoel enz.). Toen wij iets voorstelden, voelden we aan dat het niet in de richting ging die ze zelf voor ogen hadden. Dus probeerden ze ons op alle mogelijke manieren van gedachten te doen veranderen of ons in de ene of andere richting te beïnvloeden. Communicatie is mijn vak, ze waren er niet erg goed in. Het rook naar onhandige manipulatie.

4/ Toen ze vroegen wat onze ideeën waren voor het uitvoeren van de test, stelde ik een bloedtest voor en na blootstelling aan de straling voor. Mensen met EHS hebben gemeenschappelijke bloedmarkers, de markers van professor Dominique Belpomme. Ik ken ze uit mijn hoofd, ik heb ze geciteerd en ik heb gezegd dat dit een onweerlegbaar bewijs zou zijn van een verband tussen alle deelnemers. Mevrouw Ledent zei duidelijk op nogal strenge toon: "Er komt geen bloedproef". OK... goed dan... Dit was het bewijs dat de test vanaf het begin op een bepaalde manier werd gestuurd en dat wij slechts proefkonijnen waren om hun doeleinden te bereiken.

6/ Ik legde uit dat het geen zin had om de EHS-test te doen in Tervuren, een plaats waar talloze zendantennes staan, en in een gebouw waar ook 4G-antennes staan. Het zou onmogelijk zijn voor een reeds in dergelijke elektrosmog badende EHS-persoon om een extra bron van elektromagnetische straling te detecteren. Ze kennen er niets van, dat was duidelijk, ze wisten vanaf het begin wat ze wilden dat het resultaat zou zijn. Ze hadden alleen deelnemers nodig die tot het einde zouden blijven.

7/ Voor de vergadering had ik een persoonlijk onderhoud met mevrouw Ledent, ik stelde haar de vraag: "Is de uitkomst van deze test gunstig voor mensen met EHS, wordt deze test uitgevoerd om hen te helpen of om hen in diskrediet te brengen?". Ze draaide herhaaldelijk om mijn vraag heen zonder hem ooit echt te beantwoorden.

Dit zijn de belangrijkste punten die ik heb opgemerkt.